

РЕШЕНИЕ

№ 420

гр. Перник, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разгледа докладваното от КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ Въззивно гражданско дело № 20221700500602 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

Образувано е по жалба „Стомана индъстри“ АД против решение № 261172/22.10.2021г., поправено по реда на чл. 247 ГПК с решение от 27.07.2022г., постановени по гр.д. № 6697/2020 г. на РС - Перник, в частта за осъждане на жалбоподателя-ответник да заплати на ищеца А. Ц. Г., на осн. чл. 200, ал. 1 КТ общо сумата 8000лв. – обезщетение за неимуществени вреди от влошаване на здравословното му състояние /ексцес/, в резултат на професионално заболяване от болестта “****”, установено с Експертно решение № *** г. на УБ - МБАЛ Св. И. Р., гр. С., потвърдено от ЕР на НЕЛК № *** г. след съответното преосвидетелстване, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на установяването на ексцеса – 08.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и в частта на разносните присъдени в тежест на ответника.

В жалбата по подробни доводи се поддържат оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост на решението в обжалваната част, с твърдения, че при ищеца няма наличен ексцес, тъй като и с ЕР №***г. и с ЕР №***г. на УМБАЛ "Св.И. Р."- гр.С. е видно, че за процесното проф. заболяване - ***** - с решението по гр.д.№944/2017г. на ПРС, влязло в сила на 22.10.2018г., е присъдено обезщетение за неимуществени вреди от 5000 лв., тоест същите тези вреди претендирани от едно и също

заболяване и без никаква промяна са репарирани през 2018 г и едновременно с това незаконосъобразно са присъдени и с обжалваното решение. Наред с това се твърди и неправилно приложение на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, тъй като присъденото обезщетение е в завишен размер и не съответства на претърпените болки и страдания от ищеца, както и че ЕР за ексцес на професионално заболяване, на което се позовава ищецът, не е влязло в сила, тъй като освен работодателя има и други заинтересовани лица, които следва да бъдат надлежно и по съответната административна процедури уведомени, за да породят действие съответното експертно решение, спрямо всички. Искане се отменя на решението в обжалваната част и отхвърляне на исковата претенция, както и присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемият е подал отговор на жалбата, в който по подробни доводи изразява становище за нейната неоснователност и за потвърждаване на решението в обжалваната част.

Пернишкият окръжен съд намира при извършената по реда на чл. 269, изр. 1 ГПК служебна проверка, че обжалваното решение е валидно и допустимо – в обжалваната му част.

Съдът с оглед предмета на въззивното производство, очертан от въззивната жалба, доказателствата по делото и доводите на страните, намира от фактическа и правна страна следното:

Не се спори по делото и се установява от писмените доказателства, че от *** г. до ***г. ищецът е работил по трудово правоотношение на длъжност "****", "****", "****" и "****" при ответника и негови праводатели.

С влязло в сила на 22.12.2016 г. ЕР на ТЕЛК №***г. на УМБАЛ"Св.И. Р."- гр.С., на ищеца е призната **% ТНР от професионално заболяване: „*****
/*****/, като за последното е определена **% ТНР /общо оценка на работоспособността **% ТНР/ със срок на % на намелена работоспособност и степен на увреждане до 01.12.2019г.

С решение № *** г. по гр.д.№944/2017г. на ПРС, влязло в сила на 22.10.2018г. „Стомана Индъстри" АД е осъден да заплати на А. Ц. Г., по иска с правно основание чл. 200 КТ, сумата 5000 лв. - обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от професионалното заболяване "*****" констатирано с Експертно решение №*** г. на УМБАЛ "Св. И. Р." ЕАД – С., заедно със законната лихва от датата на предявяване на иска - 27.02.2017 г., до окончателното изплащане на сумата.

С ЕР на ТЕЛК № *** г. на УБ - МБАЛ "Св. И. Р." ЕАД, издадено въз основа на преосвидетелстване във връзка със заболяванията на ищеца е призната 60% ТНР от професионално заболяване: „***** и *****", като за последното е определена **% ТНР по чл. 7, т. 12,2 /общо оценка на работоспособността 100% ТНР без чужда помощ/ със срок на % на намелена работоспособност и степен на увреждане до 01.01.2023г. Видно от официалното удостоверяване върху ЕР на ТЕЛК № *** г. от УБ - МБАЛ "Св. И. Р." ЕАД е извършено отбелязване, че същото е влязло в сила на 28.10.2020 г.,

от компетентния за това орган - РЗИ – РКМЕ – гр. П..

*** болест има три стадия /съобразно степента на уврежданията и Методично указание на МНЗ № 0-56/30.11.79 г. / – I /начален/, II /умерено изразен/ и III /разгънат, изразен/, като в клиничната и трудово-експертната практика се ползват и междинни стадии – I-II /преходен/, II-III /напреднал, с хронично затегнат ход на протичане/. При *** болест I-II стадий се определят 10% ТНР, при II стадий - 40% ТНР, при II-III стадий – 50% ТНР, при III стадий – 65% ТНР. При ищеца е установена *** болест от общо *** – II стадий /*****/; заболяването е със субективни оплаквания, свързани с вписаните в медицинската документация синдроми. Според съдебно-медицинската експертиза най-ранната документална диагностична оценка по материалите от делото е от 2016г., когато се посочва разгърната картина от *****. Клиничните симптоми са *****. Заболяването има хронично-прогресиращ ход, независимо от провежданото лечение и при отстраняване на етиологичния причинител /****/. Има възможност да се забави развитието за по-дълъг период в междинния втори стадий, но не и да бъде преустановено. Състоянието на този етап няма възможност за дефинитивно лечение. Провежда се симптоматично и патогенетично лечение.

При гореустановеното, въззивният съд съобщава, че в задължителната практика на ВКС /реш. № 118 от 4.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3177/2020 г., III г. о., ГК, реш. № 185/27.05.10 по г. д. № 5264/08, III ГО, реш. № 42/20.02.12 по г. д. № 267/11, IV ГО, реш. № 462/09.01.12 по г. д. № 1304/10, IV ГО, и др./ е изяснено, че в чл. 56 от КСО /в сила от 1.01.2000г./ е дадено легално определение на понятието професионална болест, като към нея се отнасят и усложнението ѝ и късните ѝ последици – т. н. "ексцес" /чл. 56, ал. 3 КСО/. За да бъде признато едно заболяване за професионално, то трябва да бъде установено по предвидения в закона ред. Този ред е регламентиран в чл. 61-63 КСО, както и в действащите през процесния период Наредба за медицинската експертиза от 2010 г., отм., Наредба за медицинската експертиза от 2017 г. и Наредбата за реда за съобщаване, регистриране, потвърждаване, обжалване и отчитане на професионалните болести от 2008 г. Признаването на професионалния характер на заболяването според чл. 62, ал. 3 от КСО е от изключителна компетентност на органите на експертизата по работоспособността, а процедурата за установяване и признаване е уредена в специална Наредба за реда за съобщаване, регистриране, потвърждаване, обжалване и отчитане на професионалните болести. Съгласно чл. 3, чл. 10 и чл. 13 от същата признаването на професионалната болест, към която се отнасят и нейното усложнение и късните ѝ последици, става с решение на ТЕЛК или НЕЛК, което е задължително за всички лица, органи и организации в страната. Усложнения, резултат от призната професионална болест, са такива допълнителни здравни състояния, които възникват след и са в причинно-следствена връзка с признатата професионална болест. Следователно признаването на определено заболяване за професионална болест, настъпилите усложнения и причинно-следствената връзка с професионалната болест е от изключителна компетентност на ТЕЛК. Експертното решение на ТЕЛК има двойствен характер - от една страна то представлява индивидуален административен акт относно

наличието на трайно загубена работоспособност и нейния процент, а от друга е официален удостоверителен документ за установените в него факти и в частност за наличието на причинна връзка като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя и от който зависи съществуването на правото. При липсата на такова решение /или непредставянето му по делото/ твърдението на ищеца за наличие на влошаване на здравето, което да е във връзка с професионалното заболяване, е недоказано и това обуславя отхвърляне на иска с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ.

В случая ищецът е представил експертни решения на ТЕЛК, от които е видно, че, считано от първото признаване на професионален характер на заболяването "****" с ЕР на ТЕЛК №***г. до последното издадено ЕР на ТЕЛК № *** г. то е потвърждавано по един и същи начин – като "****", която обуславя **% ТНР. Никъде в експертните решения не е признаван по-голям процент на ТНР вследствие на това професионално заболяване, респективно ексцес на същото – напротив - стадия /II/ и процента ТНР във връзка с него /**%/ са оставали непроменени, като евентуално увеличение на общия процент ТНР вследствие и на други заболявания – в това число други професионални или общи такива, е ирелевантно. Нещо повече – с последното ЕР на ТЕЛК № *** г. процентът ТНР конкретно за това проф. заболяване „*****" /*****/, дори е намален на **%, в сравнение с определената **% ТНР с първото ЕР на ТЕЛК №***г., като симптоматиката на заболяването, е абсолютно една и съща - общо вибровъздействие втори стадий. При това положение твърдението на ищеца за наличие на ексцес - влошаване на здравето, което да е във връзка с професионалното заболяване "*****", посочено в исковата молба и за което се установява, че по предходно дело /решение № 560/15.06.2017 г. по гр.д.№944/2017г. на ПРС/ за същото му е било определено обезщетение в размер на 5000 лв., остава недоказано. Това обуславя неоснователност на този етап на претенцията му на предявеното основание, от което съдът е обвързан. В този смисъл е и постановеното по идентичен случай решение № 118 от 4.06.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3177/2020 г., III г. о., ГК.

Поради несъвпадение между изводите на въззивната инстанция и тези на районния съд, първоинстанционното решение в обжалваната част за уважаване на иска за неимуществени вреди за сумата от 8000 лв., включително и в частта за разносните присъдени в тежест на ответника, следва да бъде отменено, вместо което искът с пр. осн.чл. 200, ал. 1 КТ бъде изцяло отхвърлен. Въззивната жалба е основателна. Решението в останалата отхвърлителна част е влязло в законна сила като необжалвано.

По разносните

С оглед изхода на спора, решението на РС следва да се отмени и в частта за присъдените на ищеца разноси в първата инстанция от общо 1000 лв., доколкото такива не му се дължат предвид неоснователността на иска, както и в частта, с която на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът е осъден да заплати по сметка на ПРС сумата 320лв. - държавна такса, както и сумата 150 лв. – разноси за вещо лице, платени от бюджета на съда.

Ответникът не доказва разноски пред РС (липсва и списък по чл. 80 ГПК), поради което такива не му се дължат.

Жалбоподателят доказва разноски по въззивното производство 160 лв. - такса по въззивната жалба и 1032 лв. с ДДС – заплатено адв. възнаграждение (съгласно представените доказателства, включително и за това, че възнаграждението е платено по банков път, удостоверено с приложени фактура и извлечение от банкова сметка, и списък по чл. 80 ГПК). Заплатеното от жалбоподателя адв. възнаграждение от 1032 лв. с ДДС, при минимален размер от 996 лв. с ДДС, съгл. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. /в редакцията до 4.11.2022 г./ и § 2а, от ДР на Наредба № 1/2004 г., незначително надвишава минималния размер, поради което съгласно ТР № 6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът не е свободен да намали възнаграждението под предвидения в същата наредба минимален размер, поради което преценката по чл. 78, ал. 5 ГПК е изключена. А и предвид фактическата и правна сложност на делото, същото не се явява прекомерно и не следва да бъде намалявано, съотв. възражението на въззиваемия по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно. Доказаните от жалбоподателя разноски общо от 1192лв., с оглед основателността на жалбата му се дължат изцяло.

С оглед изхода на спора, на въззиваемия не се дължат разноски по въззивното производство.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 261172/22.10.2021г., поправено по реда на чл. 247 ГПК с Решение от 27.07.2022г., постановени по гр.д. № 6697/2020 г. по описа на Районен съд – Перник в обжалваната част, с която е осъдено „Стомана индъстри“ АД, ЕИК 113509219 да заплати на А. Ц. Г., ЕГН: *****, по иска с правно основание чл. 200 КТ общо сумата 8000,00 лв. — представляваща обезщетение за неимуществени вреди от влошаване на здравословното му състояние /ексцес/, в резултат на професионално заболяване от болестта “*****”, установено с Експертно решение № *** г. на УБ - МБАЛ Св. И. Р., гр. С., потвърдено от ЕР на НЕЛК № ***, след съответното преосвидетелстване, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на установяването на ексцеса – 08.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както и в частта за осъждане на „Стомана индъстри“ АД, ЕИК 11350921 да заплати на А. Ц. Г., ЕГН: ***** разноски в размер на 1000 лв. и за осъждане на „Стомана индъстри“ АД, ЕИК 11350921 да заплати по сметка на Пернишкия районен съд сумата 320 лв. - държавна такса, както и сумата 150 лв. – разноски за вещо лице, платени от бюджета на съда, и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Ц. Г., ЕГН: ***** с адрес: ***, срещу „Стомана индъстри“ АД, ЕИК 113509219, ***, иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за заплащане на 8000 лв. обезщетение за неимуществени вреди от влошаване на здравословното му състояние /ексцес/, в резултат на професионално заболяване от болестта

“*****”, установен с Експертно решение № *** г. на УБ - МБАЛ Св. И. Р., гр. С., потвърдено от ЕР на НЕЛК № ***. след съответното преосвидетелстване, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на установяването на експеса – 08.01.2020г. до окончателното изплащане на сумата, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА А. Ц. Г., ЕГН: ***** с адрес: *** да заплати на „Стомана индъстри" АД, ЕИК 113509219, ***, сумата 1192лв. – разноси по въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд, при условията на чл. 280, ал. 1 и 2 от ГПК, в 1-месечен срок от връчването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____